

De Upsalenske Studenters Fane.

til Jorden, før Stormen brød løs, Creditorerne sloges om Boet, og hver løb med sit Stykke, saaledes at Enken efter kort Tids Forløb stod huusvild og forladt med sine syv Børn. Af Herr Hurtigkarls Penge blev ikke reddet en Skilling, men da Procuratoren med et alvorligt Ansigt fortalte ham dette, svarede han bevæget: „Gud tilgive os vor Skyld, som vi til-

give vore Skyldnere!“ Det var det Hele, og gausste fortumlet forlod Procuratoren ham, idet han mumlede: „Titusinde Daler er dog ogsaa Penge.“

Efterat nu Alt var renset og reengjort og Madam Hals skulde til at flytte ud af Huset, uden at vide, hvor hun skulde finde Tag over sit Hoved, eller Brød til sig og sine Børn, da kom Apothekeren en Dag ind til hende — det var den første Gang i tyve Aar. I lang Tid talte de med hinanden og mange Taarer vare faldte; thi da han atter gif vare hendes Læge og hvide og hvide og hendes Lommeurklæde gennemvædet; men den næste Dag flyttede hun ind i den øverste Leilighed paa Apotheket, hvor hun senere boede i mange Aar. —

Nu er Apotheker Hurtigkarl død. Nibes Klokker have ringet over hans sidste Færd og Gaderne vare bestrøede med Sand og Blomster. Unge og Gamle, Høie og Lave fulgte hans Vaare, men nærmest gif hans syv Pleiesønner, som han havde opdraget og gjort til dygtige, retfaste Mennesker. Intet Die forblev tørt og intet Hjerte urørt, da Præsten skildrede hans Vandel herne, thi Enhver sølte, at for ham stod Guds Rige aabent, at han var gaaet ind til Glæde og Fred.

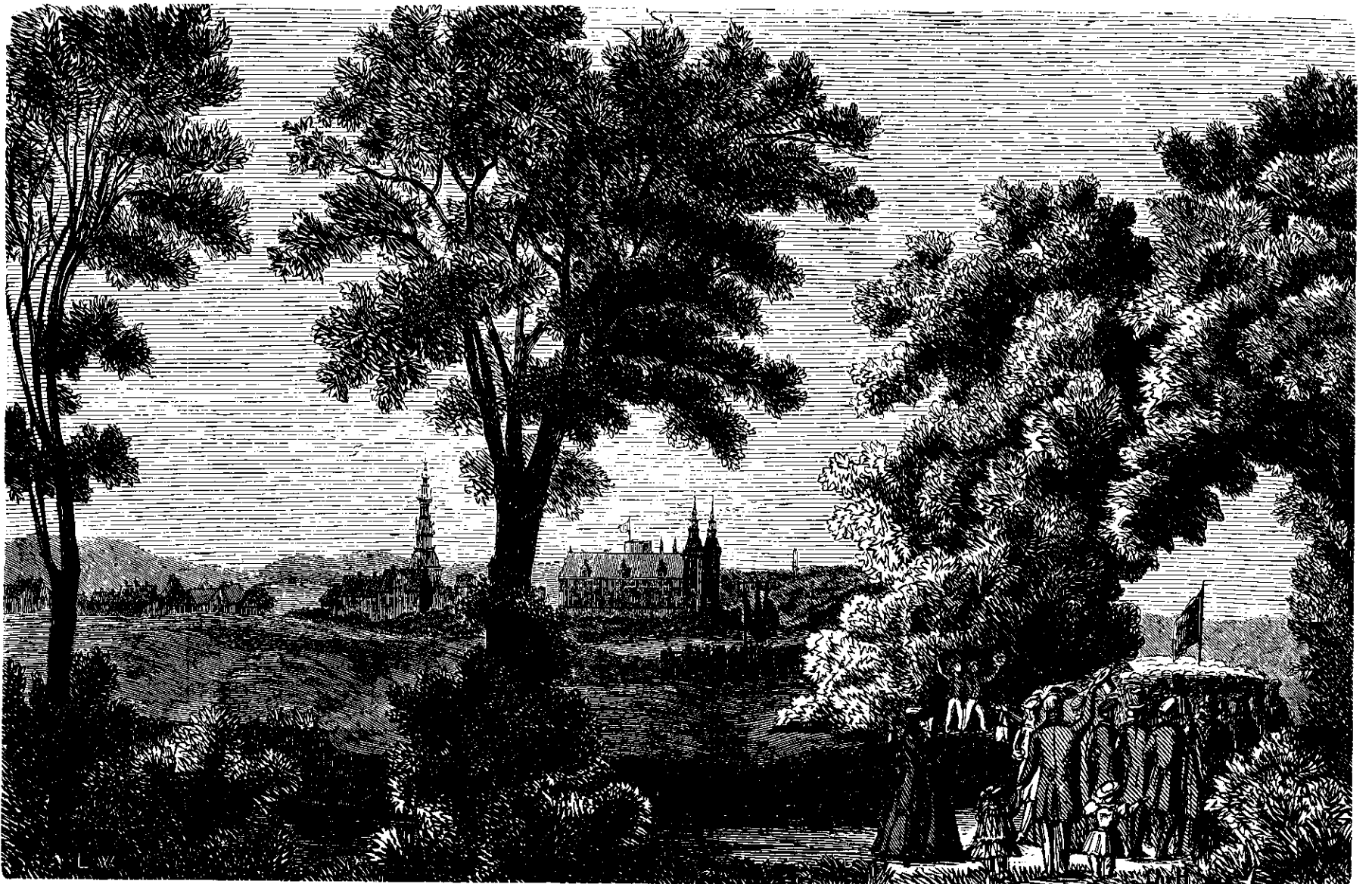
Fanefesten i Universitetsgaarden.

Den 12te Junis Sol oprandt ikke saa lysende og lovende, som Forventningen havde malet sig den, og som den paa-tænkte Festsighed egentlig forbrede. Dog svigtede Ingen, ei heller var Jubelen derfor mindre, da det store Tog drog fra den gamle Universitetsgaard over Frue Plads til den nye Gaard mellem Universitetet og Biblioteket — navnlig da Toget berinde hilsendes Velkommen af den store Mængde festligt klædte Damer, der i Udførelsen af de fire Bannere vist ikke havde feilet, naar de troede at handle paa alle danske Kvinders Vegne, og som nu paa en terrasformet Ophøining i Baggrunden vare tilstede, for saaledes paa en Maade personligt at overrække den nordiske Ungdom de betydningsfulde Faner. Disse stode ved Foden af Ophøiningen, indhyllede i Sort — som i Sorgdragt, syntes det næsten — medens de mørke Skyer endnu skjulte Himmelen. Neppe var imidlertid Toget blevet samlet, før ogsaa Skyerne, ligesom rystede ved de vældige Hurraraab, stiftes og droge bort over Hovederne, een efter anden, medens kun enkelte vare ondstabsfulde nok til senere at forstyrre en og anden Daler, ved i Forbigaaende at sende en lille Regnbyge, der bragte endel kedjommelige Paraplyer i Veiret. Professor Clausen tog Ordet, for i Damernes Navn at overrække Fanerne og tolke hvert enkelt Billebes Betydning, medens Bannerne aflæredes, læstes forbi ham foran Forsamlingen og overrættedes de dertil udvalgte unge Mænd fra hvert Universitet. I det samme Dieblis brød Solen første Gang ret igjennem og kastede sine Straaler paa de glimrende Billeber, som nu stode for os: først og

De Lundenske Studenters Fane.

fremmest Billeber af hvert godt og ærligt Luffe for Nordens Sag, som de danske Kvinder havde indstiftet under de mange tusinde smaa Sting paa den røde og blaa Silkebund. Med en uendelig Jubel og rungende Hurraer blev hver Fane hilset, og flere have siden pttret, at, var der Noget, som ved dette Møde maatte henrive og beaande dem ret for den nor-

De nordiske Studenters Indtog i Frederiksborg den 14de Juni 1862. (Skizze af Chr. Hetsch.)